

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๒๗๔/๒๕๕๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ร้อง
นายสมพร เลาะเมาะ ผู้คัดค้านที่ ๑
นางสาวนัญญานต์ สิริวรรณภรณ์ ผู้คัดค้านที่ ๒
ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ผู้คัดค้านที่ ๓

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ในทางไต่สวนผู้ร้องนำสืบว่า ก่อนหน้านี้ผู้คัดค้านที่ ๑ เคยถูกจับกุม ๒ ครั้ง และเมื่อวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๖ เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ พบสินค้าซึ่งเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร จึงยึดเป็นของกลางและจับกุมผู้คัดค้านที่ ๑ ดำเนินคดี ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การปฏิเสธและในชั้นพนักงานสอบสวนผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การปฏิเสธเช่นเดียวกัน

วันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๖ เจ้าพนักงานตำรวจตรวจค้นบ้านของผู้คัดค้านที่ ๑ พบทรัพย์สินจำนวนมากหลายรายการซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากร นอกจากนี้ยังพบสินค้าจำนวนมากหลายรายการซึ่งเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด จึงยึดไว้ตรวจสอบ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรหาดใหญ่ดำเนินคดีในข้อหากระทำความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. ๒๕๖๙ ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การปฏิเสธ

วันที่ ๓ และ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้คัดค้านที่ ๑ แจ้งต่อพนักงานสอบสวนว่า สินค้าที่ยึดทั้งสองครั้งก่อนหน้าบางส่วนเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม หรือข้อจำกัดยอมให้ตกเป็นของแผ่นดิน โดยการทำความตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากร ต่อมาเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ คณะกรรมการธุรกรรมมีมติมอบหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจสอบธุรกรรมทรัพย์สินของ ผู้คัดค้านที่ ๑ ปรากฏว่ามีทรัพย์สินจำนวน ๑๖ รายการ ซึ่งมีเหตุอันควรเชื่อว่าเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ต่อมาคณะกรรมการธุรกรรมมีมติให้เลขาธิการ ป.ง. ส่งเรื่องให้ผู้ร้องพิจารณาเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินจำนวน ๑๖ รายการตกเป็นของแผ่นดิน

ประเด็นการนำสืบของผู้คัดค้าน

๑) ผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ นำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ประกอบกิจการค้าขายตั้งแต่ปี ๒๕๓๓ อยู่กินฉันสามีภริยากับผู้คัดค้านที่ ๒ เมื่อปี ๒๕๔๑ และเลิกร้างกันเมื่อปี ๒๕๔๕ ทรัพย์สินรายการที่ ๑ - ๑๒ และ ๑๔ - ๑๖ เป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ได้มาโดยสุจริต ทรัพย์สินรายการที่ ๒ - ๑๑ เป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้มาจากการประกอบกิจการการค้าขาย ทรัพย์สินรายการที่ ๑๖ เป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันซื้อจากนาย ก. โดยใช้ชื่อผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ร่วมกันกู้ยืมเงินผู้คัดค้านที่ ๓

เหตุที่นายด่านศุลกากรไม่พิจารณาค่าของคั้นเงินของกลางของผู้คัดค้านที่ ๑ ก็เพราะต้องการได้รางวัลนำจับ และกรณีผู้คัดค้านที่ ๑ เคยถูกจับกุมดำเนินคดีครั้งที่ ๑ นั้น หากผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ขอทำความตกลงก็จะถูกกลั่นแกล้งจับกุมทุกวัน ส่วนกรณีผู้คัดค้านที่ ๑ ถูกจับกุมดำเนินคดีครั้งที่ ๒ นั้น ก็ถูกขู่เชิญว่าหากไม่ขอทำความตกลงระงับคดีก็จะยึดสินค้าของกลาง จึงยอมทำความตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากรทั้ง ๒ ครั้ง

กรณีถูกจับกุมดำเนินคดีครั้งที่ ๓ และ ๔ ผู้คัดค้านที่ ๑ สามารถแสดงหลักฐานว่าของกลางบางรายการเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้หลีกเลี่ยงอากร เจ้าพนักงานตำรวจจึงคืนของกลางรายการนั้นๆ ให้ แต่เหตุที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ขอทำความตกลงระงับคดีโดยยอมให้สินค้าที่ถูกยึดเป็นของกลางบางรายการตกเป็นของแผ่นดิน ก็เพราะขณะนั้นยังหาหลักฐานที่แสดงว่าสินค้าของกลางในส่วนนี้เป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้หลีกเลี่ยงอากร ข้อห้ามหรือข้อจำกัดไม่พบ

๒) ผู้คัดค้านที่ ๓ นำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ จดทะเบียนจำนองที่ดินตราไว้เป็นประกันหนี้ตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีและสัญญากู้ยืมเงินต่อผู้คัดค้านที่ ๓ ซึ่งจดทะเบียนรับจำนองที่ดินทุกแปลงดังกล่าวโดยสุจริตและมีค่าตอบแทน

พิเคราะห์แล้ว

๑. คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ในข้อแรกว่าผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรหรือไม่

ผู้ร้องนำสืบว่าผู้คัดค้านที่ ๑ ถูกเจ้าหน้าที่ศุลกากรและเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรโดยได้ขอทำความตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากรทุกครั้ง ผู้คัดค้านที่ ๑ มีส่วนพัวพันกับกรณีที่นาย ส. มีเจตนาจะส่งหรือพาเงินบาทผ่านด่านพรมแดนออกไปนอกราชอาณาจักรแต่นาย ส. ขอทำความตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากร

ผู้คัดค้านที่ ๑ มีหนังสือแจ้งต่อนายด่านศุลกากรว่าตนเป็นเจ้าของเงินขอให้คืนเงินของกลาง ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ นำสืบต่อสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่เคยกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากร เหตุที่ขอทำความตกลงระงับคดีเพราะไม่สามารถแสดงหลักฐานว่าสินค้าที่ถูกยึดเป็นของกลางในแต่ละครั้งล้วนเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้หลีกเลี่ยงอากร เนื่องจากหาหลักฐานไม่พบ หรือผู้ขายสินค้านั้นได้มอบหลักฐานเช่นนั้นให้บ้าง อีกทั้งกรณีหากไม่ขอทำความตกลงระงับคดีก็จะถูกกลั่นแกล้งจับกุมทุกวัน รวมถึงกรณีถูกขู่เชิญว่าจะยึดสินค้าของกลางไปตรวจสอบจึงยอมทำความตกลงระงับคดี และกรณีผู้คัดค้านที่ ๑ สามารถแสดงหลักฐานว่าสินค้าของกลางบางรายการเป็นของที่นำเข้าในราชอาณาจักรโดยมิได้หลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม หรือข้อจำกัด เจ้าพนักงานตำรวจจึงคืนของกลางรายการนั้นๆ ให้ แต่ที่ขอทำความตกลงระงับคดีเพราะขณะนั้นยังหาหลักฐานไม่พบ ประกอบกับพนักงานสอบสวนแจ้งว่าหากถูกฟ้องคดีต่อศาลก็ต้องถูกปรับเป็นเงินจำนวนมาก และกรณีที่นาย ส. ถูกเจ้าหน้าที่ด่านศุลกากรจับกุม ความจริงเป็นเรื่องผู้คัดค้านที่ ๑ มอบหมายให้นาย ส. รับชำระหนี้

เห็นว่า

๑) ผู้คัดค้านที่ ๑ ประกอบกิจการค้าขายสินค้าซึ่งส่วนใหญ่มีแหล่งกำเนิดในต่างประเทศ ดังนั้น ควรจัดเตรียมหลักฐานที่แสดงว่าสินค้าของตนเป็นของนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้หลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัดไว้ให้พร้อม หรือหากผู้นำเข้าไม่อาจมอบหลักฐานดังกล่าวให้ได้ก็ควรขอสำเนาของหลักฐานไว้แทน

๒) กรณีผู้คัดค้าน ที่ ๑ และ ๒ นำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่เคยกระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรนั้น หากเป็นความจริงเมื่อผู้คัดค้านที่ ๑ ถูกเจ้าหน้าที่ศุลกากรหรือพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดีก็ควรต่อสู้คดีให้ถึงที่สุด การขอทำความตกลงระงับคดีนอกจากไม่ใช่หนทางในการพิสูจน์ความบริสุทธิ์แล้วยังทำให้กิจการของตนต้องเสียหายอีกด้วย

๓) กรณีผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ นำสืบว่า เมื่อคราวถูกจับกุมครั้งที่ ๑ หากผู้คัดค้านที่ ๑ ไม่ขอทำความตกลงระงับคดีก็จะถูกพนักงานตำรวจกักขังจับกุมทุกวัน ส่วนคราวถูกจับกุมดำเนินคดีครั้งที่ ๒ ถูกขู่เชิญว่าหากไม่ขอทำความตกลงระงับคดีก็จะยึดสินค้าของกลางไปตรวจสอบ จึงยอมทำความตกลงระงับคดีทั้ง ๒ ครั้ง นั้นหากเป็นความจริงก็แสดงว่าเจ้าหน้าที่ศุลกากรหรือเจ้าพนักงานตำรวจมีพฤติกรรมปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ แต่คดีกลับปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ขอทำความตกลงระงับคดีทั้ง ๒ ครั้ง โดยไม่ได้ร้องเรียนขอความเป็นธรรม ทั้งเมื่อพิจารณาสำเนาบัญชีต่อท้ายบันทึกการตรวจค้นจับกุมแล้ว ก็ได้ความว่า ในการจับกุมดำเนินคดีครั้งที่ ๑ ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้การรับสารภาพต่อผู้จับกุมว่า ซื้อสินค้าที่ถูกยึดเป็นของกลางในท้องที่อำเภอหาดใหญ่ในราคาถูกโดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้ามหรือข้อจำกัดซึ่งผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ มิได้นำสืบโต้แย้งว่าข้อความดังกล่าวไม่ถูกต้อง

๔) กรณีผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ อ้างนาง บ. นาย ก. นาย อ. นาย ฮ. และนาง ศ. เป็นพยานเบิกความประกอบกันสรุปเป็นใจความว่า นาง บ. ประกอบกิจการค้าขายสินค้าที่ซื้อจากการขายทอดตลาดโดยกรมศุลกากรและเป็นผู้ซื้อทอดตลาดสินค้าจำนวน ๒๔ รายการ ซึ่งมีพวงกุญแจไฟฉายเลเซอร์รวมอยู่ด้วย ต่อมา นาง บ. ขายสินค้าดังกล่าวให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ไปเสียทั้งหมดโดยไม่ได้มอบใบเสร็จรับเงินและสำเนาประกาศบัญชีรายการของกลางที่จะทำรายการขายทอดตลาด ส่วนนาย ก. นาย อ. นาย ฮ. และนาง ศ. ต่างประกอบกิจการค้าขายสินค้าซึ่งเป็นของนำเข้ามาจากประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน และขายสินค้าให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑

เมื่อพิจารณาแล้ว เห็นได้ว่า นาง บ. มีหลักฐานซื้อทรัพย์สินจากการขายทอดตลาด ส่วน นาย ก. นาย อ. นาย ฮ. และนาง ศ. ต่างมีหลักฐานแสดงว่าเป็นผู้นำสินค้าเข้ามาในราชอาณาจักรโดยมิได้หลีกเลี่ยงอากรข้อห้ามหรือข้อจำกัด ดังนั้น หากผู้คัดค้านที่ ๑ ซื้อสินค้าจากบุคคลเหล่านี้จริง โดยวิสัยของผู้ประกอบกิจการค้าขายสินค้าซึ่งมีแหล่งกำเนิดจากนอกราชอาณาจักร บุคคลเหล่านั้นควรมอบสำเนาหลักฐานเหล่านั้นให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ ไปเสียด้วย หรือไม่ผู้คัดค้านที่ ๑ ก็ควรเรียกร้องสำเนาหลักฐานเหล่านั้นให้แก่ตน หรือไม่ผู้คัดค้านที่ ๑ ก็ควรเรียกร้องสำเนาหลักฐานเช่นว่าจากบุคคลเหล่านั้นด้วย เพื่อจะได้นำออกแสดงหากถูกเจ้าหน้าที่ศุลกากรหรือเจ้าพนักงานตำรวจขอตรวจสอบสินค้า

๕) กรณีที่น่าสืบว่า มอบหมายให้นาย ส. ไปส่งบุตรแต่ถูกเจ้าหน้าที่จับกุมเสียก่อนนั้นนับว่าเป็นเพียงข้ออ้างลอยๆ ซึ่งไม่มีพยานหลักฐานใดสนับสนุน และกรณีผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความว่า นาย ส. ไม่มีเจตนาขับรถยนต์ออกไปนอกราชอาณาจักรเพราะไม่ได้ประทับตราในหนังสือเดินทางและไม่ได้ขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อนำรถยนต์ใช้เป็นพาหนะออกไปนอกราชอาณาจักร นั้น

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ยังไม่มีน้ำหนักพอที่จะยืนยันความบริสุทธิ์ของนาย ส. ได้ เพราะหากบุคคลผู้นี้มีเจตนาจะส่งหรือพาเงินที่เจ้าหน้าที่ยึดเป็นของกลางออกไปนอกราชอาณาจักรจริงก็ไม่จำเป็นต้องส่งหรือพาออกไปด้วยตนเอง และหากเงินของกลางเป็นเงินที่นาย ช. มอบให้เพื่อชำระหนี้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ จริง นาย ส. ก็ควรจะให้การถึงข้อเท็จจริงดังกล่าวได้ทันที ไม่มีความจำเป็นใดที่จะต้องเบี่ยงเบนข้อเท็จจริงว่ามีเจตนาจะส่งหรือพกเงินของกลางออกไปนอกราชอาณาจักร พยานหลักฐานของผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ยังมีข้อพิรุธ ไม่มีน้ำหนักพอรับฟังได้ว่าเงินของกลางเป็นเงินที่นาย ช. มอบให้เพื่อชำระหนี้ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ และนาย ส. ไม่มีเจตนาส่งหรือพาเงินของกลางออกไปนอกราชอาณาจักร พยานหลักฐานของผู้ร้องมีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่าพยานหลักฐานของผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังตามที่ผู้ร้องนำสืบว่าผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรตามคำร้องจริง ฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น

๒. คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ในข้อต่อมาว่า ทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สิน รายการที่ ๑ ถึงที่ ๑๒ และรายการที่ ๑๔ ถึงที่ ๑๖ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของผู้คัดค้านที่ ๑ หรือไม่

สำหรับปัญหาในข้อนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ นำสืบว่าบรรดาทรัพย์สินดังกล่าวมิใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดโดยนำสืบถึงที่มาแห่งบรรดาทรัพย์สินเหล่านั้นว่า

๑) ทรัพย์สินรายการที่ ๒ - ๑๑ คือเงินสกุลต่างๆ รวมทั้งเงินในบัญชีเงินฝากของธนาคารพาณิชย์ต่างๆ เป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้มาจากการประกอบกิจการค้าขาย

๒) ทรัพย์สินรายการที่ ๑๖ คือโฉนดที่ดินเลขที่ ๙๘๓๔, ๙๘๓๕ และ ๙๘๓๖ พร้อมสิ่งปลูกสร้างเป็นทรัพย์สินซึ่งผู้คัดค้านทั้ง ๒ ร่วมกันซื้อจากนาย ก. ผู้คัดค้านทั้งสองร่วมกันกู้ยืมเงินผู้คัดค้านที่ ๓ ผู้คัดค้านที่ ๒ จดทะเบียนจำนองไว้เป็นประกันหนี้

๓) ทรัพย์สินรายการที่ ๑ เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดรถยนต์ รายการที่ ๑๔ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๑๒๓๓๖ เป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ซื้อจากการขายทอดตลาดโดยกรมบังคับคดีโดยใช้เงินที่กู้จากผู้คัดค้านที่ ๓ และเงินที่ได้จากการค้าขายชำระราคา รายการที่ ๑๒ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๓๔๗๑ ซื้อจากการขายทอดตลาดโดยกรมบังคับคดี โดยที่ผู้คัดค้านที่ ๑ กู้ยืมเงินธนาคาร ท. นำไปชำระราคา และได้จดทะเบียนจำนองที่ดินแปลงดังกล่าวตราไว้เป็นประกันหนี้ รายการที่ ๑๕ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๖๗๔๙ และ ๖๗๕๑ พร้อมสิ่งปลูกสร้าง เป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ซื้อมาและกู้ยืมเงินผู้คัดค้านที่ ๓ ชำระราคา โดยจดทะเบียนจำนองที่ดินพร้อมอาคารตราไว้เป็นประกันหนี้

เห็นว่า แม้ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดมูลฐาน แต่ผู้คัดค้านที่ ๑ มิได้เริ่มสร้างเนื้อสร้างตัวโดยทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิด ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้ร้องเห็นพ้องด้วยคำสั่งของศาลชั้นต้นที่ยกคำร้อง

เมื่อพิจารณาถึงที่มาแห่งทรัพย์สินส่วนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ คือที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างกึ่งนาเชื่อว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ซื้อโดยใช้เงินที่ได้จากกิจการค้าขายและเงินกู้ยืมจากธนาคารต่างๆ มาชำระราคา กรณีผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ กู้ยืมเงินธนาคารต่างๆ และจดทะเบียนจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างตราไว้เป็นประกันหนี้ นั้น เกี่ยวกับเงินที่ใช้ชำระหนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ นำสืบว่า เป็นเงินที่ได้จากกิจการค้าขายและเงินค่าเช่าสิ่งปลูกสร้างบนที่ดิน

เมื่อพิจารณาถึงที่มาแห่งเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดรถยนต์ ก็น่าเชื่อว่าผู้คัดค้านที่ ๒ ใช้เงินที่ได้จากกิจการค้าขายและเงินค่าเช่าสิ่งปลูกสร้างชำระเป็นเงินดาวน์และค่าเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าวให้แก่บริษัท ๘. ผู้ให้เช่าซื้อตามที่ผู้คัดค้านทั้งสองนำสืบจริง

แต่สำหรับเงินซึ่งผู้คัดค้านที่ ๑ และ ๒ ได้จากการค้าขายไม่ว่าจะเป็นเงินสด หรือฝากธนาคารไว้ หรือที่ได้ใช้ซื้อที่ดินหรือที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง หรือที่ได้ใช้ชำระหนี้ให้แก่ธนาคารต่างๆ เพื่อไถ่จำนองที่ดิน หรือที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง หรือที่ได้ใช้ชำระเป็นเงินดาวน์และค่าเช่าซื้อรถยนต์คันดังกล่าว ซึ่งเกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐาน ดังนั้น บรรดาทรัพย์สินรายการที่ ๑ - ๑๒ และรายการที่ ๑๔ - ๑๖ ทุกรายการจึงมีทั้งส่วนที่เกี่ยวข้องและไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดดังกล่าว แต่ตามทางนำสืบของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ฟังไม่ได้ว่าทรัพย์สินทุกรายการดังกล่าวมีส่วนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมากกว่ามีส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดจึงเชื่อว่า ทรัพย์สินทุกรายการเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมูลฐานทั้งหมด จึงให้บรรดาทรัพย์สินดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดินทั้งหมด ฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ฟังขึ้นบางส่วน

อนึ่ง ศาลอุทธรณ์มิได้วินิจฉัยว่าผู้คัดค้านที่ ๓ จดทะเบียนรับจำนองทรัพย์สินรายการที่ ๑๕ จากผู้คัดค้านที่ ๑ และรายการที่ ๑๖ จากผู้คัดค้านที่ ๒ โดยสุจริตและมีค่าตอบแทนอันจะทำให้ผู้คัดค้านที่ ๓ ได้รับความคุ้มครองตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่ง พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ หรือไม่ จึงไม่ชอบ แม้ผู้คัดค้านที่ ๓ มิได้ฎีกา แต่เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรมและให้คดีเสร็จสิ้นไปทีเดียว ศาลฎีกาเห็นสมควรยกประเด็นนี้ขึ้นวินิจฉัย

เมื่อพิจารณาคำคัดค้านของผู้คัดค้านที่ ๓ แล้ว เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๓ จดทะเบียนรับจำนองทรัพย์สินรายการที่ ๑๕ จากผู้คัดค้านที่ ๑ และรายการที่ ๑๖ จากผู้คัดค้านที่ ๒ จริง ตามหนังสือสัญญาจำนอง เมื่อคดีไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้คัดค้านที่ ๓ ซึ่งประกอบกิจการธนาคารพาณิชย์เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องหรือเคยเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้คัดค้านที่ ๑ ผู้ร้องจึงมีหน้าที่นำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๓ จดทะเบียนรับจำนองจากผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ โดยไม่สุจริตและไม่มีค่าตอบแทน แต่ผู้ร้องมิได้นำสืบให้รับฟังได้เช่นนั้น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ตาม

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้กิ่งหนึ่งของทรัพย์สินรายการที่ ๑ - ๑๒ และรายการที่ ๑๔ ตกเป็นของแผ่นดิน ส่วนอีกกิ่งหนึ่งของทรัพย์สินรายการที่ ๑ ให้คืนแก่ผู้คัดค้านที่ ๒ และอีกกิ่งหนึ่งของทรัพย์สินรายการที่ ๒ - ๑๒ และรายการที่ ๑๔ ให้คืนแก่ผู้คัดค้านที่ ๑ สำหรับทรัพย์สินรายการที่ ๑๕ - ๑๖ ให้นำออกขายทอดตลาด โดยปลอดจำนอง แล้วนำเงินที่ได้จากการขายทรัพย์สินรายการที่ ๑๕ ชำระให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นจำนวนเงิน ๘,๒๐๑,๒๑๒.๙๖ บาท ส่วนที่เหลือ (หากมี) ให้ตกเป็นของแผ่นดินกิ่งหนึ่ง และคืนให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ กิ่งหนึ่ง กับให้นำเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินรายการที่ ๑๖ ชำระให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นเงินจำนวน ๓,๐๖๓,๘๔๗.๙๓ บาท ส่วนที่เหลือ (หากมี) ให้ตกเป็นของแผ่นดินกิ่งหนึ่งและคืนให้แก่ผู้คัดค้าน ที่ ๒ กิ่งหนึ่ง โดยเงินที่ชำระให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๓ ทั้ง ๒ จำนวนนั้นให้ชำระพร้อมดอกเบี้ยไม่เกินอัตราสูงสุดตามประกาศของธนาคารที่มีผลบังคับในระหว่างนั้นนอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ